

VANALINNA HARIDUSKOLLEEGIUM

TEATAJA

SÜNNIPÄEVALAPSED:

MARET ALANGO	29.5
MARIA VOUGLAID	29.5
EVA RAND	30.5
MAREK MERE	30.5
MAIE TALTS	31.5
HILLE POROSON	2.6
JOHANNA AUS	2.6
SILLE ROOMAN	3.6
LIIA HUNT	5.6
OLGA SEPP	5.6
SIRJE LOOGVÄLI	5.6
TIINA PANGSEP	6.6

SELLES NUMBRIS

Vanematekogu 26.05.....	2
Mõisakoolide töövihik...	2
Luulenuk.....	2
Arvamuslugu.....	3
Arvamuslugu.....	3

NÄDALA MÕTE: TUNNETEST

Raske on öelda, mida kujutavad endast tunded. Samas – kui palju oleme kogunud nende jõudu oma elus. Kui tunded on hästi „haritud“, aitavad nad meil teha seda, mis on hea, ja vältida kurja. Samas kogeme ka, et aeg-ajalt juhivad või kutsuvad tunded meid ütlema või tegema midagi, mida oleks tegelikult vaja teha või öelda, ning ütlemata või tegemata jätma seda, mida oleks vaja tegemata või ütlemata jätta... Selline on meie loomuse seis ja peame sellega arvestama. Võiksime mõelda oma elule nagu purjelaevale, mis seilab merel. Tunded on nagu tuul, mis puhub mõnikord vaikselt ja pehmelt, teinekord tugevalt ja vahel tormiliselt! Täna puhub põhjast, homme ehk lõunast. Tuul ei ole iseenesest hea ega halb – nagu tundedki – aga võib kaasa tuua nii häid kui halbu tagajärgi, olenevalt sellest, kuidas seda juhtida (või mitte juhtida). Kuid laev peab jätkama oma teed sihtpunkti, meie eesmärkide poole. Selleks vajame tahtejõudu, mis on nagu laeva suured, tugevad ja vastupidavad purjed. Samas annab mõistuse

valgus laevale juhitavuse ja õige suuna. Need kõik on hädavajalikud: tüür, purjed ja tuul! Peatume hetkeks ning mõtiskleme selle üle, millised tuuled meie elus tavaliselt puhuvad – millised tunded meid juhivad? Nende tunded tuvastamisel on tähtis osa enese tundmaõppimises. Millised nad on, milline on nende roll meie tegevuses, suhetes, otsustes? On oluline püüda mõista ja mõtestada seda, mis meiega elus toimub ja miks. Enese säärane vaatlemine tõstab meid justkui pisut kõrgemale. Sirutame oma pea veidi üle elu juhtumuste ja saame nõnda teadlikuks sellest, millised me oleme ja mis meie ümber toimub. Näiteks lihtsalt ärrituda ei ole ju sama kui see, kui oleme ärritunud ja sellest samas teadlikud nõnda, et meie südametunnistus võib meile öelda: „Ole ettevaatlik sellega, mida sa ütled, kuna oled hetkel väga ärritunud!“ Enese tundma õppimisest kõneles palju Sokrates: „Tunne iseenast. Läbi uurimata elu pole elamist väärt.“

Kassandra Laur

Esmaspäeval, 31. mail algusega 16.00

toimub Okasroosikeses

12. kunstiklassi lõputööde kaitsmine.

Oma töid esitlevad

Artur Anniste, Eskarina Jaanus, Kassandra Laur, Valeriya Oja, Karl Peter, Osvald Rein Prose, Mariliis Roosimaa, Nona Schilf, Kristiina Tali ja Nelli Viisimaa.

Alates 1. juunist saab Okasroosikeses vaadata traditsioonilisi maale, illustratsioone, graafikat, joonistusepõhist installatsiooni, kontseptuaalset rõivakolleksiooni ja lühifilmi rulatajate subkultuurist. Näitus jääb avatuks kaheks nädalaks.

VANEMATEKOGU 26.05.21

1. Õppekorraldus. Kõik laabub, nagu planeeritud ja lubatud. Neljapäeval on oodata Vabariigi Valitsuse poolt uusi juhiseid huvihariduse tundide ja ürituste läbiviimise kohta. Kohila Mõisakoolis on üks pere haige, on lähikontaktseid ning seetõttu on osad klassid koolis, osad distantsõppel.

2. Lõpuaktused. Vaheklasside aktuseid ei toimu, toimuvad ainult lõpuaktused. Põhikooli lõpuaktus on plaanis korraldada Maarjamäe lossi õues. Alar uurib, kas saaks ka samas kasutada siseruume, et peredest rohkem inimesi saaks osaleda. Gümnaasiumi lõpuaktus toimub EMTA saalis.

3. Teatriharu arvestused ja laagrid.

10. klass 11.–14. juunil Esnas, arvestus **19. juunil**. Laagritesse minnes kasutatakse kiirteste.

11. klass: arvestus **7. juunil** teatriklassis.

12. klass: Laager Kodasemal 30. maist 2. juunini.

Etendused „Aucassin ja Nicolette“: **14. ja 15. juunil** läbimängud publikuga – aeg selgumisel;

16., 18., 19., 20., 22. juunil Katariina kirikus või hoovis;

25., 26., 27. juunil Padise kloostris;

2., 3., 4. juulil Hiiumaal, Haapsalus.

Etenduse algus kell **20.00**.

4. Kunstitööde kaitsmine. 12. klassi kunstitööde kaitsmine toimub Okasroosikese lossis **31. mail** kell **16.00–19.00**.

Pärast seda on kõik oodatud näitusele.

5. Järgmises vanematekogus: 1) 2021/2022 kalenderplaan; 2) klasside väljasõidud.

KOHILA MÕISAKOOL MÕISAKOOLIDE TÖÖVIHIKUS

Eesti Mõisakoolide Ühendus esitles järjekorras kuuendat mõisakoolide töövihikut. Selles töövihikus koos 15 mõisa, igaüks oma loo ja mustritega. Vihikus on lisaks Kohila mõisakoolile ka Laupa, Väana, Illuka, Heimtali, Palupera, Vasta, Hiiu-Suuremõisa, Kiltsi, Pikkavere, Koigi, Lasila, Koeru Aruküla, Tõstamaa ja Puurmani mõisad. Need mõisad paiknevad üle Eesti ning oma väga erineva ajaloo ja arhitektuuriga annavad kokku põneva ja kirju pildi mõisamaastikust.

Gled-Airiin Saarso ja Tiia Pällo on kogunud kokku vihikutäie ülesandeid kirjandusest ja kunstist, ajaloost ja muusikast, arhitektuurist, matemaatikast ja loodusõpetusest.

Vihikuid saab osta Eesti Arhitektuurimuuseumi muuseumipoest ja Kohila mõisakoolist.

3. KLASSI TÜDRUKUTE LUULETUSI

juhendaja õp **Nele Dudkin**

Üks rahulik õhtu

Õhtul üks väike part istus kõnniteel,
vaid mõni üksik inimene seal kõndis veel.
Pardike rõõmsalt pääksatas
ja üks uks kauguses kääksatas.

Pardil oli rõõmus meel,
istudes seal kõnniteel.
Päevasest kärast sai lahti,
ainult üks koer veel pidas vahti.
Aeg-ajalt haugatas,
kui mõni aken kinni paugatas.

Raske on see valvuritöö,
pead passima ärkvel terve ilusa öö!

Lõpuks pardike end koduteele sättis,
jäljeraja endast maha jättis.

Eliisabel Sära Metsala

Lisel Oja (11. klass)

Suvi

Pärast kevadet on suvi,
siis sulanud ammu on lumi.
Kool saab kolmeks kuuks siis läbi,
suvel on koolis käia häbi.
Suvel lapsi ootab aed,
suvi on puhkamise aastaag!

Miriam Mia Maimik

Kartulid Tartust

Mulle meeldib kartul
mis on tulnud Tartust.
Kui kartuli saab kätte varem,
on ta maitse veelgi parem.

Irma Pavelson

8. KLASSI ARVAMUSLOOD

Püha Miikaeli Kooli 8. klassid kirjutasid IV perioodil eesti keele tunnis arvamusalugusid. Igaüks valis ise teema, mis tedaanud ajahetkel huvitas või milles selgusele jõuda soovis. Kevadistes Teatajates avaldame väikese valiku noorte arvamustest.

VAKTSINEERIMISSPASS – DISKRIMINEERIMINE VÕI TURISMISEKTORI PÄÄSTMINE ?

GERDA NÄREP

Praegusel ajal on kahjuks üks päevakajalisim teema Covid-19. Paljud inimesed unistavad juba ammu, et tavapärase elu taastuks suuremal või vähemal määral selliselt, nagu see oli enne kriisi, sh mõeldakse ka vabalt reisimist. Eriti viimastel päevadel on pandeemia ajal reisimise teema aktuaalne olnud, sest Euroopa Komisjon võttis vastu otsuse toetada kiirmenetlust koroonaviiruse vaktsiinipasside kasutuselevõtuks. Esile on kerkinud küsimus: kas vaktsineerimisspass ei ole diskrimineerimine nende suhtes, kes ootavad veel oma kaitsesüste või üldse ei soovigi neid teha?

Alustuseks tooksin välja Tallinna Ülikooli inimõiguste professor Mart Susi mõtte ühest artiklist: „Nii kaua, kuni kõigile inimestele ei ole vaktsiin kättesaadav, ei saa vaktsineerimisspassi nõuda eeldusena ligipääsuks mõnele riigiteenusele või ka eraõiguslikele teenustele.” Ta lisas, et põhiline oht on diskrimineerimises. Samas artiklis viidatakse vaktsiinipasside kasutuselevõtu analüüsile, kus 21 riigi teadlased on jõudnud samale järeldusele.

Veel sooviksin ma esile tõsta tervishoiu vandeadvokaadi Ingeri-Luik Tamme ja vandeadvokaadi Vitali Šipilovi sõnad: „Lisaks võrdsuspõhiõigusele tekitavad vaktsineerimisspassid hulgaliselt küsimusi ka seoses õigusega privaatsusele ja isikuandmete kaitsesele.” Samuti viitavad nad asjaolule, et kui inimene keeldub vaktsiinist, võib see olla seotud hoopis tervislike põhjustega. Eelnev fakt on minu arvates oluline ja mõtlemapanev koht vaktsineerimisspassi teemas. Vandeadvokaadid toonitavad, et koroonakriis muudab maailma ja loob ka trende, mis mõjutavad meid pärast kriisi lõppu. Seega, kuni vähegi võimalik, tuleks hoiduda inimeste klassifitseerimisest vaktsineerituse alusel ja vaktsiinipassi-põhise elu juurutamisest.

Euroopa Komisjoniga vaktsineerimisspassi teemal lahk-arvamusel olevad poliitikud toovad välja, et vaktsineerimine pole kohustuslik ega kõigile vabalt kättesaadav, seega immuniseerimisspassi ei saa nõuda. Üks nendest poliitikutest on Angela Merkel, kes ütles Saksa ajalehele Allgemeine Zeitung, et esimesena (enne vaktsineerimisspasside lubamist) peaksime täiesti kindlad olema, et vaktsineeritud inimesed ei ole enam nakkusohtlikud ega kannu viirust edasi. Tõsi,

me võime luua digitaalse Covid-19 vaktsineerimisspassi, kuid kuni me ei saa täiesti kindlad olla, et vaktsineeritud inimesed pole viiruse edasikandjad (sellistest juhtudest on maailmas teateid olnud), on see pass minu arvates natuke kaheldava väärtusega ja võib põhjustada uuesti riikide sulgemist. Prantsusmaa president Emmanuel Macron avaldas samuti muret, et ka noored inimesed, kes ei ole vaktsineerimiskavas just esimesed, peavad jääma karantiini ega saa nii vabalt liikuda nagu need, kellel on vaktsineerimisspass.

Ma mõistan, miks tahetakse kasutusele võtta vaktsineerimisspass ning et see võib olla päästerõngas riikidele, kellele turismisektor on suur sissetulekuallikas. Kuid minu arvates võiksid immuniseerimisspassid arutlusele tulla siis, kui vaktsiinid on kõigile kättesaadavad (paljudes riikides), kui vaktsiinidega on tehtud piisavalt uuringuid ning mõeldud läbi iga väiksema detaili nii, et kellegi põhiõigusi ei ole suurel määral riivatud. Samuti, kui sellised passid hakkaksid kehtima, oleksid need digitaalsed, mistõttu peab süsteem olema turvaline ja privaatne. Nagu ka eelnevalt mainitud, siis kriis võib kesta veel pikemat aega ning seetõttu võivad ka (reisi)piirangud isikutele, kes vaktsineerimisspassi ei saa, (sh noortele) kehtida veel kauem, st reisides tuleb ennast testida ja jääda eneseisolatsiooni. Kokkuvõtteks, kindlasti ei tohiks vaktsineerimisspassiga kiirustada ja otsuseid vastu võtta rutakalt, sest see võib rohkem kahju teha. Kasutatud allikad:

<https://www.err.ee/1608157054/professor-vaktsiinipassi-noudmisega-tekib-oht-diskrimineerimiseks>

<https://www.err.ee/1608131902/ingeri-luik-tamme-ja-vitali-sipilov-vaktsineerimisspassi-moju-pohioigustele>

<https://www.thelocal.se/20210313/eu-vaccine-passports-must-prevent-discrimination-european-commission/>

<https://www.forbes.com/sites/siladityaray/2021/03/17/vaccine-passports-could-reopen-global-travel-and-lead-to-discrimination-critics-say/?sh=413acc763bba>

<https://www.cnbc.com/2021/02/25/covid-vaccine-passports-health-experts-are-deeply-concerned.html>

ARVAMUSLUGU: ELU KESET PRÜGI

MARTA LIISE DEMJANOV

Viimasel kuul olen tähele pannud, et ükskõik, kuhu ma ka ei vaataks, vaatab mulle sealt vastu prügi. See on maas, puudel, ojades, kraavides ja mulla all. Olen näinud tühje vee-pudeleid, mis on puu juurte sisse kinni kasvanud. Metsa kui koht, mis on inimestele ühine. Paik, kuhu igaüks võib minna ilma luba küsimata otsima rahu, pelgupaika, seal elada, seal mängida. See on meie ühine kodu. Miks on see täitunud prügiga ja mida mina saan teha, et seda vähendada?

Minu uueks püüdluseks on näiteks iga päev minna metsa ja tulla sealt tagasi kotitäie prügi-ga. Kui esimesel korral sain vaid ühe kotitäie, siis on minu järgmise päeva ülesandeks korjata sellest rohkem. Iga päev ma metsa ei jõua, siis olen eelnevalt jalutades märganud, kus kõige rohkem prügi on. Koostan oma peas nimekirja, millest saab on minu järgmine marsruut. Aga näiteks 26. märtsil korjasin vaid ühe leivakotitäie. 27. märtsil korjasin suure poekotitäie. 28. märtsil jõudsin nelja suure poekotitäieni, millest oleks saanud viis poekotitäit, kui mul oleks olnud aega jääda kauemaks.

28. märtsil käisin perega seikluspargis. Seal polnud vaja mingeid nõore, võisid lihtsalt min-na ja ronida. Kahjuks sai minu toredast soovist ronida puude vahel kurb pilt, kus väikesed lapsed ronisid ja mängisid prügi keskel. Prügi oli iga puu vahel ja maas, krõpsupakid, kommi-paberid, fooliumi tükid ja kilekotid. Õnneks, oma eelnevast kogemusest, oli mul kilekott taskus. Korjasin suure osa meie sealolekust prügi. Kahjuks pidime hakkama minema ja mul jäi suurem osa korjamata.

Minu jaoks oli kõige kurvem mõtelda sellele, miks keegi seda prügi enne mind polnud kor-janud? Miks lasi keegi oma lastel selle sees mängida? Miks keegi suure tuulega sellel prügil metsa lasi lennata? Miks keegi ei visanud seda prügikasti, mis seisis mänguplatsi kõrval? Kas me oleme muutunud nii mugavaks, et märgates kommipaberit maas, ei jaksa me kum-marduda seda võtma? Kas meie jaoks on prügi korjamine räpane, halb, piinlik? Miks on meil piinlik korjata midagi, milles oleme ise süüdi?

Jah, see on ebamugav. Mul on ebamugav, kui ma küürutan kusagil kraavis, korjates kilekoti-täit mahlapakke sealsest ojast. Tüütu on, kui sa ei saa rahulikult jalutada metsas, ilma et tunneksid kohustust kellegi teise järelt prügi üles korjata. Ma tunnen ennast halvasti, ma kardan, et keegi peab mind imelikuks. Aga ma ei raatsi lasta sellel tundel mind üle võtta. Ma tahan, et minu kodu oleks puhas ja mul oleks siin hea.

Tänu sellele, et olen korjanud jalutades põõsast mõne kommipaberi, olen märganud, kui palju neid kommipabereid seal tegelikult on. See on tekitanud minus tunde, et seda prügi on liiga palju ja mina aitan seda oma igapäevakommetega juurde toota. Sellepärast olen otsustanud võtta endale sihiks enam mitte prügi tekitada ehk inglise keeles *zero-waste*'ida. Ma liigun küll sennapole vaikselt, sest enamik mu lemmiktoite on pakendatud. Aga siiski annan endast parima, et poes käies ostaksin Eesti tooteid või Eestile lähimatest riikidest tooteid. Ostan toitu, mis pole pakendatud, või siis on vähe pakendatud. Võimalusel sõidan kord nädalas linna, poodi, kus müüakse toiduaineid pakendita. Kannan oma kotte ja karpe kaasas, kuhu toitu pakkida.

Aga kas minu väike panus muudab üldse midagi?

Ma ei oska sellele vastata. Ja kuigi on inimesi, kes kinnitavad mulle, et jah, aitab küll, siis jääb minusse siiski mingi kahtlusetera. Pikapeale olen aga mõistnud, et mida rohkem mina seda teen, seda rohkem tõmban ma tähelepandamatult teisi endaga kaasa. Võibolla nad ise seda ei märka, aga minu vanemad näiteks võtavad tänu minu jutule riidest kotte kaasa ja mõtlevad poes rohkem oma ostud läbi. Minu parim sõbranna näiteks ei julgenud mulle tun-nistada, et ta ostis kiirmoeriideid, hiljem tundis ta häbi. See on ka juba areng, see tähendab, et ta mõistab oma viga ja võibolla hoidub sellest järgmine kord. Me ei vaja mõnda inimest, kes *zero-waste*'ivad täiuslikult, tekitamata mingit prügi ja tarbides vaid kodumaiseid tooteid. Me vajame miljoneid, kes teevad seda ebatäiuslikult, andes endast parima, et kasvõi näiteks lihatoite oma lõunasöögis vähendada.

Nagu lõppeb enamus keskkonnasäästmise teemalisi artikleid, lõpetan ka mina. Meil on veel aega, et muuta oma igapäevaharjumusi. Meil on veel aega, et leida oma kodule keskkonna-sõbralikumaid lahendusi. Teha muutusi oma toitumises ja tarbimises. Jälgida, kui palju ja kas me raiskame mingil määral üleliia vett. Meil on veel aega, et oma käitumisega panna ka teisi inimesi oma harjumusi muutma. Aga kui me kohe peale ei hakka, siis varsti peame tõele näkku vaatama, et aeg on otsas. Me kõik saame sellel samal sekundil midagi muuta, kas tegudega või otsustega oma peas. Kõik see, mida eelnevalt kirjeldasin *zero-waste*-elustiili ja prügi korjamise kohta, pole tegelikult üldse nii raske. Me lihtsalt tunneme ebamugavust mil-legi uue ees, kuid seda ületades võime leida, et nii on parem meile endile kui ka loodusele.

VANALINNA
HARIDUSKOLLEGIUM

www.vhk.ee

VENE 22
TALLINN 10123
TEL: 6996 100

Toimetaja:
Mirjam Parve
teataja@vhk.ee